

L'ECLECTICA

Andreu Martín de tot cor

Premi Alfons el Magnànim

–Vaig cometre molts errors –em va dir Tiaguín Moltó, borratxo, deprimat, arruïnat, els ulls vidriosos, mans tremoloses de vell desemparat–. En vaig cometre molts, d'errors, ho reconec. Vaig fer mal a molta gent, però ho he pagat car, t'ho juro que ho he purgat. Ja ho sé que no em van castigar pel que us vaig fer a vosaltres i a tants d'altres, però el cas és que m'han putejat molt i molt. Em van destrossar la vida per haver destapat aquell gran frau de Finansa, on hi havia embolicada l'Església i el Govern i l'oposició. Vaig descobrir el pastís i me la van jurar i, des d'aquell dia, a poc a poc, durant quinze anys horrorosos, quinze anys, que es diu de seguida, a poc a poc però de manera inexorable, m'ho van anar prenent tot. Tot. Em van treure de la tele, em van prendre la càtedra de la universitat, em van posar el primer de totes les llistes negres, no treballa fix en cap diari, em vaig haver de vendre la casa. Hauries de veure on visc, ara, un magatzem de merda. Ho he pagat, t'ho juro. He viscut a l'infern tots aquests anys, i he tingut temps de penedir-me del que vaig fer. De la ingenuïtat d'haver destapat l'afer Finansa i de tota la resta. Quinze anys de marginació donen per a molt. Són molt pitjor que quinze anys de presó.

»Què més hauria de fer perquè em perdonéssiu els meus pecats? I quins pecats eren, exactament? Quin delicte vaig cometre? No era correcte el que feia, d'acord, no era ètic, no era

humà, si vols, però no vaig cometre cap delictes! I no era l'únic que ho feia! Molts dels meus col·legues, periodistes de premsa escrita, ràdio i televisió, també ho feien, i ho han continuat fent, i encara pitjor que jo, i no els han putejat com a mi! Què més he de fer perquè em tornin a mirar com una persona?

»Jo sé el que he de fer –va canviar de to teatralment, amb la determinació i la fermesa de qui realment acaba de veure la llum–. Ara ho sé. Aquesta trobada ha estat providencial. Tot-hom té dret a una segona oportunitat i aquesta és la meua. Ara sé que puc reparar tot el mal que vaig fer. Explicaré les coses tal com van anar. El reportatge de la meua vida. Ressuscitaré el tema de Finansa però de manera més astuta, dissimuladament, com qui no vol. Ara són altres temps. Me'l prendran de les mans, tornaré a la tele, guanyaré diners, faré que tornin a reconèixer la meua professionalitat i la meua experiència. Encara conservo els arxius que un dia em van fer poderós! Serà un reportatge extraordinari, t'ho juro! El reportatge que m'alliberarà, que em redimirà, que em tornarà al lloc que em correspon. Ara veig la llum al final del túnel!

La reaparició de Tiaguín Moltó a la tele, set dies després, el dimarts 13 de març (dimarts i 13!), sant Humbert Caçador i Bisbe, va ser fugaç, gairebé furtiva, un instant sense paraules, però tots els programes del cor van passar i repetir aquelles imatges tantes vegades que resultaria inoblidable.

Aurorita Linares sortint de casa seva amb el cabell ros recollit darrere, jaqueta i faldilla de cuir negre Dolce & Gabbana, una brusa de seda vermella i una cadeneta d'or amb medalla, tot molt sobri. Parlava pel mòbil i anava precedida del porter, o criat, o majordom, el que fos, que arrossegava dues maletes com baguls.

L'estava esperant un taxi, bé, un taxi i una massa enfol·lida de periodistes, fotògrafs, càmeres de televisió, tots amb polles a la mà, ja sabeu el que vull dir, polles, els micròfons amb cabotes de tots colors i amb el logo de l'emissora, que els encanta fotre'ls a la boca de qualsevol, empassà't la cabota, empassà't la cabota. Van centellejar els flaixos i se li van tirar al damunt. Que on anava, que si deixava el marit, que si confirmava la relació del seu marit amb una coneguda depravada, que si havien renyit, que si l'havia perdonat, que si era cert que estava enganxat a la cocaïna, amb la polla a la mà, *que te la comes, que te la comes*, la hi volien ficar a la boca, i de sobte ella dóna contraordre, no, Fermín, o com es digués, que no les fiquis al taxi, que les fiquis en aquell cotxe d'allà.

Un cotxe que ja esperava amb el maleter obert i un manso al costat que de moment ningú no va reconèixer. Una foca elefantàsica, un cos inflat per l'alcohol que li entorpia els moviments, que li esvalotava els cabells greixosos, li feia els ulls vidriosos i la boca flonja i el vestia de pallasso amb roba barata i arrugada, la camisa a fora, els pantalons caiguts per dessota d'una panxa com un món i deformats per genolleres. I, de sobte, tothom estorat, *asombro general, la leche*, però que no és el Tiago Moltó?, què hi fot aquest aquí? Qui l'ha vist i qui el veu, fill de puta. L'últim record que en tenien era de bust parlant a la tele, ben pentinat, amb aquell mig somriure tort i ulls que jugaven a endevinar el color dels mugrons de les senyores. Mestre de periodistes.

De seguida es va veure que estaven parlant pel mòbil, tots dos, Aurorita Linares i Moltó, l'un amb l'altre, que era ell qui dirigia aquella operació. I ella, com un xaiet, cap aquí, el Fermín que fot les maletes al cotxe, Aurorita que no contesta

ni una puta pregunta, que passa de premsa i de polles, i es fica al cotxe. Un cotxe, per cert, d'un color horrorós, com de sang coagulada i cobert de pols, que gairebé no s'hi veia a través dels vidres tan llardosos. I zas, ella que es fica a l'auto, ell que engega i *se pierden en el horizonte entre la polvareda que levantaban los cascos de sus caballos*. Zas.

A partir d'aquell moment, se sap que Tiaguín Moltó va acompanyar Aurorita Linares fins a l'aeroport i que després va anar a dinar al bar restaurant La Copa, del qual era assidu, i havia menjat i begut en abundància, i havia parlat de futbol amb l'amo i els parroquians habituals, havia fet una llarga sobretaula de dos o tres whiskys, havia demanat que li apuntessin tot «al compte», havia anunciat que s'havia de dutxar i perfumar perquè aquella nit tenia gresca i havia sortit d'allà amb més alcohol a la sang del que aconsellava la prudència, tenint en compte que havia de conduir per una carretera plena de revolts fins a la urbanització Cerro del Bosque.

A casa seva, l'estava esperant un pal de golf.

Un pal de golf que li va fracturar el turmell i, a continuació, les cames, i els braços, i li va rebentar un colló, i així va anar pujant cap a les costelles per trencar-li la segona, la tercera, la quarta, la setètima, l'octava i la desena de la dreta i la tercera, la quarta, la cinquena, la novena i la desena de l'esquerra.

La primera sospitosa de l'assassinat va ser Aurorita Linares, naturalment, perquè tothom es pensava que era l'última persona que l'havia vist viu.

Només faltava això. Primer la Pantoja a la garjola per blanqueig de diners i ara Aurora Linares sospitosa d'assassinat, ja t'hi cagues. Deien que la premsa rosa s'estava tornant crònica negra i, ja ho veieu, aquí en teniu l'exemple.

Entre aquell dimarts 13 i el dijous 29, Aurorita Linares va desplaçar les històries d'amor descafeïnades de Rosa, la *triunfita*, que només podia dir que continuava essent feliç amb el nòvio, o Carolina Valenzuela, que s'havia tornat a enamorar, i va conuiuïre amb el naixement del fill de Jesulín de Ubrique. Durant aquells quinze dies en què els islamistes del Magrib es presentaven en societat amb atemptats terribles, George Bush passejava per països sud-americans per convèncer-los que els neocons eren la seva salvació, se celebrava el judici per desballestar la teoria de la conspiració relacionada amb els atemptats de l'11-M, l'«Operació Malaia» destapava l'es-càndol de corrupció política que havia enriquit Marbella durant anys i panys, moria l'humorista José Luis Coll «*dame la manita Pepelú*», se celebraven les Falles a València, els Estats Units dialogaven educadament amb Corea del Nord perquè Corea del Nord sí que tenia armes de destrucció massiva, quatre dones eren assassinades pels seus companys sentimentals i ja en portàvem setze en tres mesos de l'any, a Darfur els nens es morien de gana i els adults d'injustícia, i entre el PP, ETA i els socialistes van matar el procés de pau i *él solito se murió*, mentre Adams i Paisley ens feien dentetes signant la pau a l'Ulster, i l'Iran capturava quinze britànics i jugava el joc dels ostatges, mentre passava tot això, els cranis buits de la *marujería* nacional només van parlar de la fuga

d'Aurorita Linares. Només parlaven d'ella, és clar, perquè era la famosa. Tiaguín Moltó encara interessava només com a comparsa, com l'element misteriós d'una desaparició protagonitzada per l'altra.

El dia 20 o 21, la revista *OK* va publicar unes fotos d'Aurora Linares pels passadissos de casa seva, envellida i encorbada, vestida amb una bata, descalça, els cabells esbullats, demacrada, sense maquillar, com un fantasma perdut que no sabés tornar a la tomba. «Els estralls de la droga.» I declaracions del marit, assegurant que Aurora Linares estava enganxada a la cocaïna, que el drama que havien viscut a casa seva era monstruós i que per fi havia convençut Aurorita que se n'anés a una clínica per a desintoxicar-se. Naturalment, el marit va repetir tot això, amb exhibició de fotos incloses, en uns quants programes televisius de màxima audiència.

De moment, doncs, la protagonista del misteri va ser Aurorita Linares, és clar. De Moltó, ni cas. Moltó era un periodista veterà, el més espavilat de tots, i els havia bufat l'exclusiva i se l'emportava en el seu cotxe color de sang coagulada i així acabava el reportatge i es donava pas a tota la patuleia de gallines perquè parlotegessin a gust.

Un d'aquells dies la pedorra bufacaldos Asun Perarnau, d'*Olor a chamusquina*, va comentar:

—... I vau veure quin mal aspecte tenia Tiaguín Moltó?

Les paparres que compartien tertúlia amb ella li van fer cor:

—I que ho diguis!

—Oh, i tant!

—Jo ni el vaig reconèixer a primer cop d'ull.

—Diuem que beu molt.

–I què se n’ha fet? Perquè Aurorita i ell van desaparèixer junts...

–Deuen ser amants?

Escataineig burleta de corral. Quina bestiesa tan gran! Aurorita i Moltó amants? Què dius! A qui se li acut?

Aleshores, aquell mamarratxo fel·lador que es fa dir Amadís Hernán, especialista en Aurorita Linares, va pronunciar per primer cop la paraula assassinat.

–... A mi em fa por que l’hagin assassinat!

A la tertúlia tothom va callar, impressionat. Professionals de l’escàndol, tots sabien que aquell boig acabava d’obrir la caixa màgica que augmenta les audiències. No sé si ja ho tenien pactat amb el realitzador o si se li va escapar oportunament. Del que no hi ha dubte és que la va encertar i el *share* va augmentar fins a cotes on feia temps que no arribava.

–Assassinat.

–Que Moltó ha assassinat Aurorita Linares?

–El que dic és que és ben possible!

–Però, Amadís, tu no pots dir una cosa així sense proves...

–Aquesta primera reconvenció faria pensar que la periodista conductora del programa li estava aconsellant que callés. Però no. La professional de l’autòpsia en viu i en directe va afegir:– En què et bases? –Que volia dir «Continua, continua, no et tallis!».

–Tiaguín Moltó odia Aurorita. És un covard i un traïdor, fals com un euro de fusta. A la cara, tot somriures i paraules boniques i a l’esquena verinós i mortal com una serp. Heu de saber que aquest Moltó, tan mestre de periodistes que dieu que és, tan admirable i tot, se’n fotia total dels famosos i de la gent que anaven als seus programes. Els menyspreava.

Un dia vaig coincidir amb ell en una discoteca, abans que jo fos famós, i el vaig sentir com parlava amb altres amics periodistes. I tots reien. Li vaig sentir dir una cosa d'Aurorita Linares tan fastigosa que ara no la repetiré, i no em vaig tallar ni un pèl. «Tu això no ho dius al carrer perquè et destrosso», que vosaltres no sabeu com sóc jo quan m'hi poso, que sóc una bèstia, que he trencat més d'un nas i més d'una cama i més de dues. El vaig agafar per la corbata i el vaig sacsejar com fèiem al meu poble amb les oliveres, perquè caiguessin les olives.

La paraula assassinat va contaminar altres programes, perquè és molt engrescadora i porta clientela però, abans que els periodistes poguessin inflar el globus fins al màxim, va fer la seva aparició estel·lar Aurorita Linares i es va acabar la rifa.

Aurora Linares va renàixer del no-res, hop, com el ninot de molla que salta fora de la capsa, el dia 30 de març, divendres, al programa *Háblame de ti* de Lisa Fuentes.

Havia arribat la nit abans, quan a l'aeroport i a la porta de casa seva ja no l'esperava ningú, i l'endemà, en aquella vorera d'on havia fugit esperitada en companyia de Tiaguín Moltó divuit dies abans, es va trobar la limusina del programa que la va transportar d'incògnit a la seu central de la cadena, a la manera de les pel·lis d'espionatge, que és com s'ho munta aquesta gent quan els hi va el *share*.

Admirable, amb un vestit de punt de color torrat que li permetia lluir les cames, i unes sabates i un cinturó daurats, prima, rejuenida, simpàtica i desimbolta, va explicar el que ja sabíem tots perquè se li havia avançat el seu marit: que era drogoaddicta, que havia caigut en la dependència de la coca i que havia hagut de fer una cura de desintoxicació a la Clínica Tauro de Marbella (falca de publicitat encoberta). Ara estava estupendament, tal com saltava a la vista (que bona és la Clínica Tauro de Marbella!), que semblava que més que una cura de desintoxicació s'hagués anat a fer un lífting i una liposucció, i a més a més havia comprès que això de les drogues estava molt malament, que eren una bogeria, un suïcidi lent i absurd en què ningú no hauria de caure, etcètera, ara li tocava fer el paper d'apòstol antidroga.

Va ser durant aquell programa que Lisa Fuentes va deixar caure la pregunta, gairebé sense voler, ja sabeu com és ella, que, quan acaba de cagar, mira la tassa del vàter i pensa que la dona és la criatura més perfecta de la creació:

–I què en vas fer, de Tiaguín Moltó?

–Tiaguín Moltó? –la cantant va arrufar el nas, com si no conegués cap Tiaguín Moltó però intuís que havia de fer pudor (com, efectivament, ja en feia, en aquells moments, si em permeteu l'acudit de mal gust).

–Sí. L'última vegada que et vam veure, anaves en el cotxe de Tiaguín Moltó –va insistir Lisa Fuentes parpellejant estupefacta amb dos pestanyes postisses com dos ventalls egipcis.

–Ah, sí? –Ni se'n recordava. Potser fingia?– Ah, sí. Em va acompanyar a l'aeroport. És tan amable... –Fent-se la boja.– No en sé res, de Moltó.

–Nosaltres tampoc. Des que va marxar amb tu, que no se l'ha tornat a veure.

–Ah... –A Aurorita Linares no li interessava gens el tema. No volia que li robessin protagonisme.– Bé, últimament no es deixava veure gaire. No estava en el periodisme actiu, podríem dir.

–De què vau parlar, aquell dia, quan t'acompanyava a l'aeroport?

–No ho sé. No me'n recordo –i va canviar de tema per procedir a especificar totes i cadascuna de les tortures a què havia estat sotmesa per la droga diabòlica i, després, pels angelets deshabitadors a la Clínica Tauro de Marbella.

Va ser com si algú hagués pensat en algun moment que Aurora Linares i Tiaguín Moltó havien de reparèixer junts

i agafadets per la mà, potser ell tan restaurat i de bon veure com ella. En no ser així, l'atenció de l'espectador es va girar cap a l'element més misteriós del duo, desviant-se de la cantant, per reclamar la aparició del periodista com el públic reclama la compareixença del segon actor per recompensar-lo amb una ovació. I aquell cap de setmana, del 31 de març i 1 d'abril, va créixer un interès especial per Tiaguín Moltó que ningú no podria haver predit.

No diré que el busquessin desesperadament, perquè si l'haguessin buscat l'haurien trobat, però un bon observador de la vida em sabrà entendre si dic que hi havia vibracions en l'aire. Un detector Geiger-Müller hauria començat a zumzejar, el llum d'alarma estaria parpellejant, l'agulla arribaria a la zona vermella, la tropa sentiria un pessigolleig al cul, a punt per saltar de la cadira i iniciar el xafarranxo de combat.

El diumenge, a *Amores y amoríos*, van exhibir la façana de l'edifici sumptuós on havia viscut Tiaguín Moltó i van aclarir que ja no hi vivia i el van comparar amb la imatge esparrocada que havíem vist a les pantalles dies abans. Tan gras, tan malgirbat, tan borratxo. «Mireu d'on ve i on ha anat a parar.» Després, compararien la casa rica amb l'habitable infecte on el van trobar però, de moment, semblava que ningú no el coneixia, aquell habitacle infecte en mig d'un bosc.

El periodista Eduardo d'Assís va rebre una trucada anònima, a casa seva, el capvespre del dilluns 2 d'abril.

Us recordo aquell dia? El Regne Unit negociava per alliberar quinze militars que els iranians retenien com a ostatges, un tsunami arrasava les illes Salomó i es parlava de la possible beatificació de Joan Pau II.

Eduardo d'Assís ho va explicar estupendament, el diumenge següent, en un reportatge molt complet que va publicar al seu diari i que es titulava «Vaig trobar mort el meu mestre».

VAIG TROBAR MORT EL MEU MESTRE

Així que vaig sentir els trucs del meu telèfon, a les 8:45 d'aquell que ja ha quedat instaurat com a dilluns negre de la meua vida, aquell sisè sentit que posseïm els periodistes m'avisà que no eren bones notícies el que m'arribava.

M'agredí una veu masculina, de natural greu, que el nerviosisme i la crispació feien aguda. Era una prolongació del mal averany que m'havia provocat el timbre peremptori de l'aparell telefònic.

—És vostè Eduardo d'Assís?

—Sí, jo mateix.

—Em sembla que hauria d'anar a veure el seu amic San-

tiago Moltó. Ho està passant molt malament i jo diria que el necessita.

—Qui és vostè?

—Sap on viu, el Moltó? —va dir sense contestar la meua pregunta.

—Sí, tinc la seva adreça, però qui és vostè?

—A la urbanització Cerro del Bosque?

—Sí, sí, sí, a la urbanització Cerro del Bosque, sí, però li exigeixo que em digui qui és vostè! No li penso fer cap cas si no s'identifica!

—Si no em fa cas, el seu amic Moltó morirà.

Li havien donat tot l'espai del món, de manera que es permetia el luxe de detallar amb tota minuciositat i exactitud els diàlegs i cadascuna de les passes que va haver de fer. I ho feia convençut que cada paraula era un document històric. Una cosa de l'estil de «jo hi era, i tinc les fotos, preses amb el mòbil (però la policia no me les deixa publicar)!».

[...] Vaig haver de buscar l'adreça exacta del mestre, que s'havia traspaperat en algun racó dels calaixos del meu estudi o de la meva agenda, vaig improvisar explicacions tranquil·litzadores per a la meva dona, que seguia els meus moviments amb la filla de mesos en braços. Per fi, vaig sortir de casa a les 9:15 i vaig conduir, a més velocitat de l'aconsellable, fins a la urbanització Cerro del Bosque.

Era fosc, i plovia amb llamps i trons, i em vaig trobar en un indret molt solitari, en mig d'un bosc espès. Una casa de dos pisos de la qual Tiaguín Moltó ocupava la planta baixa. Un àmbit massa pobre per a un mestre de periodistes com era ell. Pel camí, vaig pensar en la trajectòria del que va ser el meu mestre, a la Facultat de Periodisme, ara fa vint-i-dos anys. Santiago Moltó (Barcelona, 1955, avui 52 anys) era Jaume Moltó en els seus inicis. Deixeble de l'inclit Emiliano Pelegrín, va treballar en el diari que aquest dirigia i allà va apren-

dre les lliçons d'un professional que ja consta a la història social i política del nostre país amb lletres d'or.

Mentre treballava a Catalunya, Jaume Moltó i Fornés va signar molts articles com a Jaume Xai, i amb aquest nom es va significar com a investigador polèmic amb criteri propi, independent i irreductible. Després, quan se'n va anar a Madrid, va passar a ser Santiago, o Santi, i finalment Tiaguín Moltó, mestre de la investigació. Ell va crear la revista *Vale* durant la transició, on els nus femenins s'alternaven amb reportatges valents que denunciaven corruptes i injustícies i ens mostraven aquells aspectes del món que els interessos econòmics sempre tracten d'ocultar. Així que les televisions privades van tenir el seu espai entre els mitjans de comunicació d'aquest país, el 1989, ell va ser l'ànima del programa *Todo Vale*, avançant-se als temps, un precursor a qui Berlusconi no va haver d'ensenyar res...

Seguint en aquest to, el reportatge s'acabava convertint en hagiografia. I què n'era de bo el Tiago Moltó, i de gent com ell ja no en queda, i fot-li, bla,bla, bla, tot allò que es diu dels morts.

Després, passava al tema més substanciós, la morbositat de la troballa del cos. Com a bon periodista, i com faria Pepe Baza més tard en la seva novel·la *Taquicàrdia*, havia de demostrar que havia tingut accés a l'informe de l'autòpsia, el que li donava categoria de periodista de primera línia:

[...] La porta era oberta i a dintre hi havia llum. Ningú no es movia. Vaig cridar dues vegades Tiaguín Moltó, i no va contestar. Vaig desitjar que estigués dormint, encara que fos degut als efluvis alcohòlics, però una indefinible sensació interna em deia que no era així.

El vaig tornar a cridar dues vegades més abans d'empènyer la porta. Ningú no em va respondre i, quan per fi vaig accedir a la pobra casa, em va rebre una bufetada de ferum insuportable. I la visió espantosa d'una figura caiguda al terra, amb els braços i les cames torçats en un angle

impossible, en mig de la cambra, en un avançat estat de descomposició. Com diria l'informe de l'autòpsia del doctor forense Juan José Clarà, «home de raça blanca, de característiques aparentment mediterrànies encara que la deformitat de teixits tous a la cara per causa dels fenòmens de putrefacció no permeten una precisió absoluta».

La mort, sempre injusta, sempre despietada, se'm va ficar al cos i va forçar les llàgrimes i la nàusea i em va expulsar d'aquell panteó infernal i, durant uns minuts, va impedir que pogués fer servir el telèfon per demanar ajuda...

I bla, bla, bla. També parlava del pal de golf al costat del cos, i la finestra del darrere que tenia el vidre trencat, i no sé quants altres detalls però, bah, sense importància perquè la policia devia prohibir-li que ho aboqués tot per allò del secret de sumari.

El cas és que deixava ben clar que el gran bacó era mort.

Amb el temps, es van escriure dues novel·les sobre el cas Moltó.

Una, *La llum del final del túnel*, és obra d'una periodista jove i famosa, criminòloga present en molts fòrums d'opinió, anomenada Núria Masclau. L'altra, *Taquicàrdia*, la va escriure el periodista de tribunals i successos Pepe Baza. Recorrent a totes dues, pessigant un capítol d'aquí i un altre d'allà, penso que la història de debò queda ben explicada.

De la novel·la de Núria Masclau, *La llum del final del túnel*, un crític va dir que «ultrapassa l'àmbit de la novel·la negra, àdhuc supera els límits del simple document, per endinsar-se en l'experiència metaliterària, prescindint de la realitat i fins i tot de la versemblança, i s'interessa molt més per una anàlisi gairebé freudiana de la societat i del caràcter i el comportament humans».

Jo no sé si aquesta tirallonga és veritat, ni tan sols sé si vol dir res, però sí que us garanteixo que Núria Masclau reflecteix aspectes de la investigació molt més reals del que sembla. No sé què hi deu haver de cert en la història d'amor que relata, perquè trobo que la gent cada cop és més impúdica i em pregunto què deu pensar l'inspector en cap Pedro Miralles després de llegir l'obra, però em sembla imprescindible oferir també aquesta versió del cas Moltó per entendre exactament què és el que va succeir.

I el que no aclareixin ni el Pepe Baza ni la Masclau, ja ho afegiré jo.

Al contrari que Pepe Baza, la criminòloga, a la seva novel·la, va canviar el nom dels personatges. L'inspector de policia que va investigar el cas no es diu Pedro Miralles sinó Almirall, igual com Tiaguín Moltó no es diu així sinó Jaume Xai, que és com signava els seus treballs quan treballava a Barcelona. Jo, però, mitjançant la funció de l'ordinador de *Reemplaçar*, m'he permès canviar els Almirall per Miralles i els Jaume Xai per Tiaguins Moltó, per no confondre'ns. La noia es va entestar a variar una mica les coses, però se li entén tot.

Aquesta és la presentació que fa de la família de l'inspector Pedro Miralles i del cas Moltó:

[*La llum del final del túnel*]

Última hora de la tarda. Pedro Miralles entra al seu pis fosc, només il·luminat, al fons del passadís, al saló, per la llum del televisor.

Se senten xiscles esgarrifosos.

No és una pel·lícula d'horror en el moment més àlgid, sinó un programa del cor. Dos periodistes desbocats, home i dona, es diverteixen i s'exciten tractant d'acorrallar la presa, una bonica model que es va ficar al llit dues o tres vegades amb un futbolista amb l'única finalitat d'accedir al món dels famosos, després va posar nua per a la revista *Crónica* i avui ha de passar la prova d'*Olor a chamusquina* on l'escorxaran davant de milions de teleespectadors. Li diuen *lagartona* i la tracten de prostituta grimpadora. La presa, però, es resisteix amb ungles i dents. Replica i contraataca amb l'energia de la desesperació, perquè sap que d'aquest programa depèn que l'acceptin o no al paradís dels qui guanyen diners ensenyant les taques de les calces. És un bon exemplar. Els periodistes poden estar satisfets. Si no hagués estat capaç de plantar cara, la model ja no seria aquí. El toro ha de ser brau perquè hi hagi espectacle.

Luisa manté sobre la pantalla uns ulls esmoreïts pel desinterès, la incredulitat, la tristesa i una miqueta d'escàndol per l'escena vergonyosa que es desenvolupa al seu davant.

Miralles va encenent llums al seu pas, al rebedor, al passadís, al mateix saló per fi, la seva presència torna la vida a un pis que era mort. S'ha tret la jaqueta i l'ha penjada a l'armari, ha deixat la pistola al calaix de la consola i ara va traient-se a estrebades el jou de la corbata.

A Luisa no li fa el petó que ella no esperava.

–Arribes tard –sense apartar la vista de l'assetjament de la model.

–Molta feina.

–Us ha entrat algun mort?

Miralles és cap del Grup d'Homicidis del Cos Nacional de Policia.

–Quan no entren morts, ens entretenim amb els casos que encara no hem resolt. Si ens veuen sense fer res, ens posen en qualsevol altre cas. Violacions, atracaments, el que sigui. Què tenim per sopar?

–No ho sé.

Ell no protesta perquè la resposta forma part de la rutina conjugal.

–No sé com et poden agradar aquests programes.

Va cap a la cuina.

–Si no m'agraden. És que no me'ls puc creure. No puc creure que la gent hi vagi, a exposar les seves misèries d'una manera tan impúdica. Són exhibicionistes patètics.

–Cobren, eh.

–I a sobre, putes.

Parlen a crits, d'una banda a l'altra del pis i la cridòria del televisor interfereix en la comunicació.

–Doncs a tu t'haurien d'agradar perquè cada cop parlen més de drogues i de tot això que teniu a la Prefectura tot el dia.

Luisa s'ha aixecat i es reuneix amb el seu marit. No té ganes de fer res, com si el programa dels crits l'hagués desesmada.

–A tu et fan gràcia.

–M'hipnotitzen. Com quan veus un accident a l'autopista. És horrorós, però tothom minora la velocitat per veure'l. Com si volguessis comprovar el que et podria haver passat a tu. O com si et volguessis convèncer que ets normal, i que vius molt bé, perquè la vida dels altres és una merda. L'atracció del *gore*.

Els dos estan obrint i tancant calaixos, els armaris, el frigorífic, el rentavaixelles, treuen atuells, coberts, ingredients, les tovalles.

Sona un zumzeig discret al mòbil d'ell.

–Sí?

Ella s'ha posat en guàrdia. Les pupil·les són llampecs d'alarma.

–Bé. –Ell confirma tots els temors.– Ara vinc. –Talla la comunicació. Surt de la cuina:– Un mort.

–Vaja.

Indiferència i disgust d'esposa del cap del Grup d'Homicidis de la policia.

Miralles ja camina pel passadís cap al rebedor. Es penja la pistola del cinturó. Treu la jaqueta de l'armari i se la posa.

–No diries mai qui és el mort.

–Qui?

–Un d'aquests periodistes del cor. Santiago Moltó, es diu.

–Ah, sí. El que havia desaparegut.

–Doncs ja l'hem trobat. Bé, no sé quan tornaré a dormir. Serà una nit llarga. Ja saps com és això.

Miralles obre la porta del pis, surt i tanca sense que ni a ell ni a Luisa se'ls hagi acudit una fórmula de comiat, un petó, un somriure, no sé, qualsevol cosa.